

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	II K 595/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1.USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	D. Ł.	w okresie od dnia 19 maja 2020 r. do 26 maja 2020 r. na terenie posesji nr (...) w miejscowości Ł., nieumyślnie spowodował śmierć A. B. w ten sposób, że jako opiekun i posiadacz psa rasy amstaff, wiedząc, że pies ten nie jest zabezpieczony kagańcem	

		<p>i poruszał się swobodnie po całej posesji, zezwalał na wejście na jej teren A. B., nie odizolowując psa i nie zabezpieczając w żaden sposób A. B. przed dostępem do niego psa, nie dopełnił w danej sytuacji ciężącego na nim obowiązku opieki nad A. B. wynikającego z art. 431 ustawy z dnia 23.04.1964 r. kodeks cywilny, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu dopuszczając do kilkukrotnego zaatakowania A. B. we wskazanym okresie i pokąsania przez psa, w wyniku czego nieumyślnie spowodował u niego obrażenia ciała w postaci ran kąsanych na goleni lewej, masywnych rozległych ran ręki prawej połączonych z rozległymi rozerwaniami skóry, mięśni i naczyń krwionośnych, które to obrażenia ręki prawej doprowadziły do utraty znacznej ilości krwi i wstrząsu urazowo – krwotocznego skutkującego śmiercią pokrzywdzonego.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
- Oskarżony D. Ł. mieszkał w domu położonym w Ł., w lesie, na obszarze	<p>a. Wyjaśnienia oskarżonego D. Ł. .</p> <p><u>Zeznania świadków:</u></p>	<p>k. 131, k. 155v. – 156, k. 219v. – 220v.;</p> <p>k. 158v., k. 220v. – 221;</p>	

<p>oddalonym od innych zabudowań.</p> <p>- Od pewnego czasu był w posiadaniu psa rasy amstaff. Pies ten nie był zabezpieczony kagańcem i na ogół poruszał się swobodnie po całej posesji. Czasem był zamykany w pomieszczeniach zamkniętych, a czasem był uwiązany na łańcuchu. Przy wejściu na posesję wisiała tabliczka informująca „zły pies”.</p> <p>- Do D. Ł. często przychodził w celach towarzyskich i przebywał u niego pokrzywdzony A. B.. Mężczyźni spożywali wspólnie alkohol. A. B. mieszkał również okresowo u D. Ł..</p> <p>- Zdarzało się, że A. B. drażnił tego psa. Od pewnego czasu pies przejawiał wobec swojego właściciela, ale także i względem A. B. zachowania agresywne.</p> <p>- W okresie od dnia 19 maja 2020 r. pies kilkakrotnie atakował A. B. i kąsał go, powodując u niego obrażenia ciała.</p> <p>- We wtorek 19 maja 2020 r. około godziny 8.00 rano do oskarżonego zajechał Z. D. (1), po pożyczone D. Ł. w przeszłości pieniądze. D. Ł. miał wówczas rękę zawiniętą szmatą. Był po spożyciu alkoholu. Oskarżony powiedział Z.</p>	<p>b. G. B.</p> <p>c. A. G.</p> <p>d. W. Ś.</p> <p>e. J. S. (1)</p> <p>f. J. D.</p> <p>g. Z. D. (1)</p> <p>h. P. R.</p> <p>i. Wykaz dowodów rzeczowych</p> <p>j. Karta karna</p> <p>k. Dane oskarżonego</p> <p>l. Protokół oględzin miejsca</p> <p>m. Karta medycznych czynności ratunkowych</p> <p>n. Protokół badania stanu trzeźwości</p> <p>o. Protokół oględzin osoby</p> <p>p. Dokumentacja fotograficzna</p> <p>q. Protokół oględzin rzeczy</p> <p>r. Protokół wstępny oględzin i otwarcia zwłok</p> <p>s. Zaświadczenie lekarsko – weterynaryjne</p> <p>t. Dane z bazy PESEL</p> <p>u. Opinia z zakresu badań chemicznych</p> <p>v. Karta karna</p> <p>w. Protokół z sekcji zwłok z opinią</p>	<p>k. 221v. – 222;</p> <p>k. 13v. – 14, k. 222 – 222v.;</p> <p>k. 72v. – 73, k. 223 – 223v.;</p> <p>k. 22v., k. 224 – 224v.;</p> <p>k. 75v., 224v. – 226;</p> <p>k. 230v. – 231;</p> <p>k. 206 – 207;</p> <p>k. 217;</p> <p>k. 219v., k. 130 – 130v.;</p> <p>k. 5 – 8, 9 – 12;</p> <p>k. 19;</p> <p>k. 28;</p> <p>k. 30 – 31;</p> <p>k. 32 – 50, k. 51 – 71, k. 100, k. 126, k. 135 – 143, k. 150;</p> <p>k. 101 – 107, k. 112;</p> <p>k. 125;</p> <p>k. 164;</p> <p>k. 165 – 167;</p> <p>k. 181;</p> <p>k. 185;</p> <p>k. 186 – 191;</p>
---	--	---

D. (1), że wcześniej tego dnia ugryzł go pies.

- Obecny na miejscu A. B., będący również w stanie po spożyciu alkoholu, wyraził dezaprobatę na zachowanie psa. Oświadczył, że nie może tak być, że pies gryzie właściciela. Powiedział do obecnych, że zrobi z psem porządek i udał się do pokoju obok, gdzie przebywał pies. Po chwili, zaczął krzyczeć, z prośbą o pomoc. Pies trzymał go za nogę, a pokrzywdzony leżał na podłodze. Pies szarpał jego nogą na boki. Pozostałym mężczyznom po chwili udało się odgonić psa i wyswobodzić pokrzywdzonego.

- Z. D. (1) zaproponował pomoc przy dezynfekcji powstałych u A. B. ran. Żona Z. D. (1), pracująca jako pielęgniarka, poleciła, aby A. B., udał się do pogotowia w celu udzielenia mu profesjonalnej pomocy medycznej.

- W sobotę 23 maja 2020 r. J. D. spotkała obu mężczyzn. Mężczyźni posiadali widoczne obrażenia spowodowane pogryzieniem przez psa. A. B. miał wówczas zaschniętą krew na rękach i nogach. Jego ręce i nogi były spuchnięte. Miał również widoczne zranienia w okolicy piszczeli. Opowiedział wówczas kobiecie przebieg

zdarzenia, jak pies złapał go, nie chciał puścić i ciągał na podwórku. Mężczyźni nie potrzebowali doraźnej pomocy.

- D. Ł. w rozmowie z kobietą przyznał, że nie przewidywał wcześniej jak go brał od poprzedniego właściciela, iż pies będzie przejawiał zachowania agresywne. Przyznał, że nie miał komu tego psa oddać. Uzgodnił z J. D., że ona poczyni starania (zorientuje się w wymogach), aby przekazać psa do schroniska w R.. Kobieta po powrocie do domu dzwoniła do schroniska, Towarzystwa Ochrony (...) oraz do Powiatowego Lekarza Weterynarii i Urzędu Miasta w celu załatwienia przedmiotowej sprawy, tj. odebrania psa od oskarżonego.

- W niedzielę 24 maja 2020 r. u D. Ł. ponownie spotkali się A. B. i J. S. (1) w celu wspólnego spożywania alkoholu. Wszyscy trzej mężczyźni spożywali wspólnie alkohol.

- W trakcie spotkania doszło ponownie do incydentu z udziałem psa i pokrzywdzonego. Pies pogryzł w domu A. B.. W świetle relacji oskarżonego było to mocne pogryzienie. Rany były na tyle duże, że pokrzywdzony postanowił opuścić spotkanie i udać

się do pogotowia w celu uzyskania pomocy medycznej. Mężczyzna sam wyszedł z domu i tej nocy już do niego nie wrócił.

- Oskarżony D. Ł. i J. S. (1) nadal spożywali alkohol. Następnie usnęli. Nie wychodzili już z domu, nie wiedzieli jak się potoczyły losy pokrzywdzonego od momentu rozstania. Nie wiedzieli i nie ustalili, co w międzyczasie działo się z pokrzywdzonym A. B.. Z pewnością nie było go na pogotowiu.

- Oskarżony D. Ł. wyszedł następnego dnia rano przed swój dom i ujawnił zwłoki A. B.. Miał odgryzioną prawą rękę. Obok luzem biegał pies.

- Obudzony i wezwany na pomoc J. S. (1) pomógł następnie D. Ł. przenieść ciało zmarłego A. B. z miejsca znalezienia do budynku gospodarczego.

- Mężczyźni chcieli zabezpieczyć w ten sposób zwłoki pokrzywdzonego przed dalszą ingerencją biegającego luzem po podwórzu psa. Następnie mężczyźni oddali się z posesji.

- D. Ł., obawiając się ewentualnie grożących mu konsekwencji prawnych związanych z tym zdarzeniem, nie zawiadomił o zaistniałej sytuacji Policji i oddalił się

z miejsca zamieszkania w celu ukrycia.

- Martwego A. B. dopiero we wtorek 26 maja 2020 r. znalazł A. G.. Ten przyjechał na działkę D. Ł., albowiem trzymał u niego w ogrodzie swoje ule z pszczołami i wyrabiał miód. Ciało mężczyzny ujawnił w pomieszczeniu gospodarczym. Na miejsce zdarzenia wezwał stosowne służby.

- W wyniku przeprowadzonych badań u A. B. ujawniono obrażenia ciała w postaci ran kłasnanych na goleni lewej, masywnych rozległych ran ręki prawej połączonych z rozległymi rozerwaniami skóry, mięśni i naczyń krwionośnych, które to obrażenia ręki prawej doprowadziły do utraty znacznej ilości krwi i wstrząsu urazowo – krwotocznego skutkującego śmiercią pokrzywdzonego.

- Oskarżony D. Ł. wiedząc, że jest poszukiwany przez Policję, w środę 27 maja 2020 r. dobrowolnie stawił się do KPP w P.. Mężczyznę zatrzymano.

- J. S. (1) prawomocnym wyrokiem karnym tut. sądu z dnia 27 kwietnia 2021 r. został skazany za czyn z art. 239 § 1 kk.

- Oskarżony D. Ł. w chwili orzekania miał 42 lata. Był kawalerem i

<p>nie miał żadnych osób na swoim utrzymaniu. Pracował zarobkowo. Bez majątku większej wartości. Nie był w przeszłości karany sądownie.</p>			
<p>1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	D. Ł.	<p>w okresie od dnia 19 maja 2020 r. do 26 maja 2020 r. na terenie posesji nr (...) w miejscowości Ł., nieumyślnie spowodował śmierć A. B. w ten sposób, że jako opiekun i posiadacz psa rasy amstaff, wiedząc, że pies ten nie jest zabezpieczony kagańcem i poruszał się swobodnie po całej posesji, zezwalał na wejście na jej teren A. B., nie odizolowując psa i nie zabezpieczając w żaden sposób A. B. przed dostępem do niego psa, nie dopełnił w danej sytuacji ciężącego na nim obowiązku opieki nad A. B. wynikającego z art. 431 ustawy z dnia 23.04.1964 r. kodeks cywilny, czym naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu dopuszczając do kilkukrotnego zaatakowania A. B. we wskazanym okresie i pokąsania przez psa, w</p>	

		wyniku czego nieumyślnie spowodował u niego obrażenia ciała w postaci ran kłasnanych na goleni lewej, masywnych rozległych ran ręki prawej połączonych z rozległymi rozerwaniem skóry, mięśni i naczyń krwionośnych, które to obrażenia ręki prawej doprowadziły do utraty znacznej ilości krwi i wstrząsu urazowo – krwotocznego skutkującego śmiercią pokrzywdzonego.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
- Oskarżony D. Ł. w okresie od dnia 19 maja 2020 r. do 26 maja 2020 r. na terenie posesji nr (...) w miejscowości Ł., nieumyślnie spowodował śmierć A. B..	Brak dowodów	Brak	
1. Ocena DOWODÓW			
1.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.	Wyjaśnienia oskarżonego (pkt a) Zeznania świadków (pkt b - g)	Oskarżony D. Ł. nie przyznawał się konsekwentnie do stawianego mu zarzutu. Mężczyzna podał w jakich okolicznościach został powiązany ze sprawą. Potwierdził, że był w	

Pozostałe, poza - osobowe źródła dowodowe (pkt i – w)

posiadaniu psa rasy amstaff i pies ten od pewnego czasu faktycznie przejawiał zarówno względem niego, jak i w stosunku do przebywającego u niego okresowo (pomieszkującego) pokrzywdzonego A. B. zachowania agresywne (gryzł ich i kąsał). Wyjaśnił, że zdarzało się również, iż A. B. drażnił tego psa. Przyznał, że w poniedziałek rano 25 maja 2020 r. przed swoim domem znalazł zwłoki A. B., ciało denata leżało z odgryzioną ręką. Wskazał, że wspólnie z J. S. (1) przenieśli ciało do budynku gospodarczego, w celu odseparowania od psa, który biegał po posesji luzem. W noc poprzedzającą odnalezienie A. B. we trzech wspólnie spożywali alkohol. Nie wiedział dokładnie w jakich okolicznościach A. B. stracił swoje życie. Potwierdził, że był incydent, jak pies pogryzł pokrzywdzonego w domu, rany u pokrzywdzonego były mocne. Wówczas mężczyzna oddalił się z domu, miał iść na pogotowie. Nie wiedział co działo się dalej z pokrzywdzonym. On z J. S. (1) zostali w domu, dalej spożywali alkohol, aż usnęli.

Wyjaśnienia oskarżonego w ocenie Sądu były wysoce prawdopodobne

i korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym. Brak było jakichkolwiek podstaw, by te wyjaśnienia oskarżonego podważyć. Nie można było tej wersji wydarzeń, przy pomocy zgromadzonego materiału dowodowego, definitywnie wykluczyć. Wyjaśnienia oskarżonego znajdowały ponadto potwierdzenie w pozostałym, nie budzącym wątpliwości materiale dowodowym.

Inni przesłuchani w sprawie świadkowie potwierdzili, że pies od co najmniej 19 maja 2020 r. przejawiał względem oskarżonego i pokrzywdzonego zachowania agresywne. Postronne osoby były świadkami takich zdarzeń i widziały powstałe obrażenia. Oskarżony zgodził się nawet, aby znajoma J. D. poczyniła kroki w celu odebrania od niego psa przez jakiś uprawniony do tego podmiot. Z. P. i J. S. (1) również byli świadkami takich zdarzeń. Nie mniej pokrzywdzony i oskarżony, do czasu tragicznej śmierci A. B., tolerowali taki stan rzeczy. Nadal mieszkali i przebywali wspólnie z psem w obrębie posesji. Obaj wiedzieli, że pies przejawiał zachowania agresywne. Z kolei J. S. (1), jako jedyny poza oskarżonym,

był naocznym świadkiem wydarzeń, bezpośrednio poprzedzających śmierć pokrzywdzonego.

Mężczyzna również potwierdził wersję oskarżonego, że nie wiedział w jakich dokładnie okolicznościach doszło do śmierci pokrzywdzonego. Po tym jak opuścił dom oskarżonego, już nie wrócił. Rano faktycznie pomógł oskarżonemu przenieść ciało A. B. do pomieszczenia gospodarczego. Żaden z pozostałych świadków również nie był naocznym obserwatorem śmierci pokrzywdzonego. Żadna z przesłuchanych osób nie miała precyzyjnej wiedzy w tym zakresie, mogącej stanowić źródło obiektywnych ustaleń. Świadkowie podali to jedynie, co było im wiadome w sprawie i co zdołali zapamiętać, każdy ze swojej perspektywy. Sąd dał wiarę wskazanym świadkom, albowiem nie dopatrywał się w ich zeznaniach z urzędu okoliczności tego rodzaju, że pozwalały poddać w wątpliwość złożone w sprawie zeznania. W pierwszej kolejności należy wskazać, że zarówno oskarżony oraz wszyscy przesłuchani w sprawie świadkowie, co do istoty sprawy, podawali tożsamo (tj. twierdzenia nie były sprzeczne). Zatem Sąd nie miał powodów, aby którejkolwiek z

przesłuchanych w sprawie osób odmówić wiarygodności. Tym bardziej, że podawane fakty znalazły dodatkowo potwierdzenie w pozostałych dowodach załączonych do akt sprawy. Na tej podstawie w sprawie został ustalony stan faktyczny, szczegółowo opisany w pierwszej części uzasadnienia.

Sąd dał wiarę zgromadzonym w sprawie dokumentom zarówno co do treści, jak i ich cech zewnętrznych. Nie były one kwestionowane przez strony w żadnym stadium postępowania. Zostały one bowiem sporządzone przez uprawnione organy lub osoby w ramach ich kompetencji i nie były kwestionowane przez żadną ze stron. W realiach niniejszej sprawy w ocenie Sądu opinie biegłych sądowych nie budziły wątpliwości pod względem wiarygodności. Były one jasne i pełne, a wnioski w nich zawarte zostały należycie uzasadnione przez biegłych i były logiczną konsekwencją przeprowadzonych przez nich analiz i badań. Sąd nie doszukał się z urzędu podstaw do podważenia wiarygodności opinii, a strony nie zgłaszały zastrzeżeń do wykonanych badań. Wnioski zawarte w tych opiniach dały odpowiedzi na postawione w tezie dowodowej pytania

		i pełno prawnie stanowiły podstawę dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych.	
1.2.	Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	1.3. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	1.4. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			

#	1.5. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	1.6. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	1.7. Uniewinnienie	I.	D. Ł.
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
Przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności karnej wymaga ustalenia popełnienia przez sprawcę czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Ustalenie zaś, że czyn taki został popełniony polega na wykazaniu, że sprawca swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona zarówno przedmiotowe, jak i podmiotowe zawarte w treści normy karnej, której naruszenie zostało mu zarzucone.			

W ocenie Sądu w sprawie brak było bezpośrednich i jednoznacznych dowodów świadczących o tym, że oskarżony D. Ł. popełnił zarzucane mu w akcie oskarżenia przestępstwo (z art. 155 kk). W ocenie Sądu wersja przedstawiana przez oskarżonego w jego wyjaśnieniach była wiarygodna. Z pewnością była ona wysoce prawdopodobna i nie przeczył jej zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Bez najmniejszych wątpliwości ustalono, że pies od kilku dni kąsał zarówno oskarżonego jak i pokrzywdzonego (przejawiał wobec nich zachowania agresywne). Obaj mężczyźni mieli tego świadomość, że pies był w stanie realnie wyrządzić im krzywdę, był niebezpieczny. Oskarżony podjął już nawet, z pomocą J. D., kroki w celu oddania psa do właściwej instytucji. W sprawie ustalono, że w dniu 24 maja 2020 r. w trakcie spotkania towarzyskiego oskarżonego, pokrzywdzonego i J. S. (1) doszło ponownie do incydentu z udziałem psa. Pies ponownie pogryzł w domu A. B.. Były to mocne ugryzienia w świetle relacji mężczyzn. Rany były na tyle duże, że pokrzywdzony opuścił dom i miał

udać się do szpitala w celu uzyskania pomocy medycznej. Mężczyzna sam wyszedł z domu i tej nocy już do niego nie wrócił. Nie wiadomo jakie były jego losy. Pewnym natomiast było, na podstawie bezspornego materiału dowodowego, że oskarżony D. Ł. i J. S. (1) pozostali w domu i nadal spożywali alkohol. Następnie usnęli. Nie wychodzili już z domu, nie wiedzieli jak się potoczyły losy pokrzywdzonego od momentu rozstania. Nie zostało ustalone precyzyjnie, co w międzyczasie działo się z pokrzywdzonym A. B. (czy w ogóle opuścił posesję; czy opuścił ją, a następnie na nią wrócił; czy pies go zaatakował sam z siebie; czy może to pokrzywdzony podobnie jak w dniu 19 maja 2020 r. podszedł do psa, niejako w odwecie, chcąc z nim „zrobić porządek”). Z całą pewnością nie było go na pogotowiu i nie wiadomo, co działo się z pokrzywdzonym w międzyczasie.

Stronę podmiotową tego przestępstwa charakteryzuje

nieumyślność, a zatem sprawca nie chce, a nawet nie godzi się na spowodowanie śmierci człowieka, chociaż przewiduje taką możliwość lub może ją przewidzieć (Giezek, Kodeks, s. 55–60; wyrok

SA we Wrocławiu z 25.11.2016 r., II AKa 258/16, LEX nr 2196234). Śmierć człowieka zatem jest tu niezamierzonym następstwem działania sprawcy. Cecha nieumyślności odnosi się wyłącznie do następstwa w postaci śmierci człowieka (Buchala, Przypisanie, s. 25–33; także wyrok SA w Białymstoku z 3.02.2015 r., II AKa 1/15, LEX nr 1651797). Samo zachowanie sprawcy nie musi być nieumyślne. Może być ono także prawnie irrelewantne. Sprawca może również zmierzać swoim działaniem do osiągnięcia skutku, co prawda zabronionego prawem, ale innego niż śmierć człowieka: naruszenie nietykalności cielesnej, spowodowanie uszkodzeń ciała, narażenie człowieka na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia (szerzej por. Królikowski [w:] Królikowski, Zawłocki, Szczególna I, s. 304–305).

Powinność i możliwość przewidywania przez sprawcę skutku przestępnego zachowania się musi być ustalona na podstawie konkretnych faktów, przy czym należy tu uwzględnić zarówno element obiektywny, jak i subiektywny (wyrok SN z 21.02.1974 r., Rw 50/74, OSNKW 1974/6, poz. 124).

Zgromadzone w sprawie dowody nie były wystarczające do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej. Sprawstwa oskarżonego nie potwierdziły ostatecznie w ocenie Sądu dostarczone przez oskarżyciela publicznego dowody. W sprawie istniały wątpliwości, które nie pozwalały skazać oskarżonego. Oskarżony w okresie poprzedzającym śmierć pokrzywdzonego, pozostał w domu, dalej spożywał z J. S. (1) alkohol i ostatecznie usnął. W świetle jego najlepszej wiedzy, pokrzywdzony miał opuścić posesję i udać się do pogotowia. Nie wiadomo, co się działo z pokrzywdzonym, po tym jak opuścił dom. Losów pokrzywdzonego nie śledził także D. Ł.. Oskarżony w takich okolicznościach w ocenie Sądu nie przewidywał możliwości, ani też nie mógł przewidzieć, że pies w tym wypadku spowoduje śmierć człowieka. Po pierwsze nie było wiadomym, co zrobił pokrzywdzony po tym jak opuścił dom. Po drugie, pokrzywdzony dobrze zdawał sobie sprawę, że na terenie posesji przebywał pies, który już nie raz wykazał się w stosunku do niego agresją, atakował go powodując obrażenia. Wchodząc na ten teren

musiał sobie zdawać sprawę, z jakim ryzykiem może to się wiązać. Tak jak opiekun klatki z tygrysami w zoo, nie poniosłby odpowiedzialności karnej za to, że turysta pomimo powszechnej wiedzy o groźącym niebezpieczeństwie do takiej klatki przedostałby się bez wiedzy opiekuna, tak oskarżony w tym wypadku nie mógł w ocenie Sądu ponieść odpowiedzialności za śmierć pokrzywdzonego, do której doszło w wyniku nieszczęśliwego wypadku i w niewyjaśnionych szczegółowo okolicznościach.

Powyższe ustalenia i rozważania prawne poprowadziły Sąd do uniewinnienia oskarżonego D. Ł. od popełnienia zarzuconego mu czynu.

1.KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności

1.1Inne ROZSTRZYGNIECIA Zawarte w WYROKU

Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
1.6. inne zagadnienia			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>			
<p>Na marginesie należy wskazać, że oceniając postępowanie D. Ł. Sąd rozważał ewentualnie wyczerpanie przez niego znamion przestępstwa z art. 239 § 1 kk, gdyż tak skonstruowane były pierwsze zarzuty postawione oskarżonemu w czasie prowadzonego postępowania przygotowawczego. De facto oskarżony przyznał się do popełnienia takiego czynu i wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze. Dlatego sąd pouczył nawet oskarżonego w tym kierunku, tj. o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej zarzuconego mu aktem oskarżenia czynu. Nie mniej, ostatecznie Sąd</p>			

porzucił ową koncepcję, albowiem zgodnie z art. 239 § 1 kk kto utrudnia lub udaremnia postępowanie karne, pomagając sprawcy przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego uniknąć odpowiedzialności karnej, w szczególności kto sprawcę ukrywa, zaciera ślady przestępstwa, w tym i przestępstwa skarbowego albo odbywa za skazanego karę, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

Znamiennym jest, że „w przepisie użyto wyrażenia pomagając sprawcy przestępstwa, a nie pomagając sprawcy czynu zabronionego. Udzielenie pomocy osobie niewinnej, nawet jeśli było prowadzone wobec niej postępowanie karne, nie jest poplecznictwem (vide Kunicka-Michalska [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 271).„Przestępstwo ma charakter powszechny.

Podmiotem nie może być jednak sam sprawca, który podejmuje działania zmierzające do uniknięcia przez niego odpowiedzialności karnej (np. zaciera ślady przestępstwa)”.

(vide Marek, Komentarz, s. 524; por. też Kunicka-Michalska [w:] Wąsek, Zawłocki II, s. 273). Sposób zredagowania przepisu art. 239 § 1 kk w ocenie Sądu wskazuje jednoznacznie,

<p>że potencjalny sprawca przestępstwa (bez względu na ostateczne rozstrzygnięcia w postępowaniu karnym), w realiach niniejszej sprawy D. Ł., nie mógłby być jednocześnie sprawcą (podmiotem czynu zabronionego) z art. 239 § 1 kk.</p>		
<p>1.Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II.</p>	<p>Na podstawie art. 632 kpk w razie uniewinnienia oskarżonego koszty procesu ponosi w sprawach z oskarżenia publicznego Skarb Państwa.</p>	
<p>1.1Podpis</p>		